

gény volt, André Theuriet „Frida” című könyve, számos képpel díszített kiadásban. Mindegyik képen feltűnik egy szőke, hullámos hajú, bársonyruhás kisfiú és egy selyemruhás, dundi kislány. A kisfiú hasonlított Walterra. A gyerekek hol együtt, hol külön látszottak a képeken, főleg egy park rejtékében vagy romos falak tövében találkoztak. Mit csinálhattak együtt? Ezt szerettem volna tudni. Vajon a kisfiúnak is volt egy tolla, amelyet hozzám hasonlóan a zsebében hordott? A könyvecske nyomtalanul eltűnt. Keresni kezdtem mindenhol. Érdeklődtem a könyvesboltokban, de senki sem hallott róla. Bizonyára titkokkal teli könyv, ha sehol sem lehet a nyomára akadni.

Végül torkomban dobogó szívvel bementem egy közkönyvtárba. Egy magas, sápadt, enyhén reszkető szemüvegű úr ült a terem végében egy széken, és rám nézett. Már késő volt visszafordulni. Előre kellett mennem az asztalig, és ott érthetően ki kellett mondanom a csodálatos szót „Fri-da”, mintha rejtett szenvedélyeimről vallanék a rövidlátó úrnak. Közelebb léptem a pulthoz, és halkán suttogtam a könyv címét. A könyvtáros szemüvege még gyorsabban kezdett remegni az orrán, lehunyta a szemét, mintha emlékei között kutatna, és azt mondta, „nem hallott róla”. Szemüvegének reszketése azonban belső izgalomról árulkodott, most már biztos voltam benne, hogy a „Frida” a legtitkosabb és legszenzációsabb leleplezéseket tartalmazza.

Sok évvel később egy könyvesboltban ráakadtam a könyvre. Már nem az én fekete vászonba kötött könyvecském volt, hanem egy sárguló borítójú, nyomorult, alázatos kis füzet. Egy pillanatig meg akartam vásárolni, de aztán meggondoltam magam, és visszatettem a polcra. Így ma is érintetlenül őrzöm egy fekete könyvecske képét, amely magában hordoz valamit gyermekkorom eredeti illatából.

Bogdán László

A GÖRÖG SZIGET

Ricardo Reis tahiti fekete füzetéből

1. Az éden

Egy görög szigeten éltük át
szerelmünk mirákulumát.
A sziget élt, s mindennapjaink
átszínezhetnék a csodák...
Megtanultuk egymást szeretni.
„Mindent nem kell komolyan venni! –
okított a sziget –, ha más
nem figyel az én, csak magát,

örökre egyedül marad,
szeretni kell a másikat...”
Így éltünk éjt és napot át,

és ismétlődtek a csodák.
„A szerelemben nem kell sietni,
siethetsz, nem múlik el semmi
s minden örökké ismétlődhet –
tanított a sziget –, szerelmet
hazudni lehet, de minek,
hazudhattok, ki érti meg?
Én csak nevetek rajtatok,
úgyis boldognak látszotok.”
„Valóban így volt, Lídia?
Ily boldog nem voltál soha?”
Míg meg nem kísértett a sziget!
Ezt úgyse érti senki meg.
Feküdtünk a babérligetben,
hittük, hogy lát, őriz az Isten,
mígnem egy reggel Nemezis
ébresztett, „...hát már ide is
utánunk jöttél, átkozott!”
S a sziget is köddé változott!
Tejfehér, fojtogató ködben,
egyszerre *másnak* látszott minden.
Akár szigetünk, ködünk is élt,
és ármányosan így beszélt:
„Mért félték tőlem annyira,
Ricardo s drága Lídia?
Ha mindég bennem maradnátok,
lelhetnétek egy új világot.
Ki tudhatja, hogy mi a jó?
minden csupán illúzió.
Csak én, a köd vagyok örök,
még akkor is, ha eltűnök.
Ha szétzilál, megöl a fény,
ez is csalóka tünemény.
Bármikor visszajöhetek,
s elragadhatlak titeket.
Semmit se várok, semmitől se félek,
gyertek velem szerelmes szegények...”
Szigetünk mélán nevetett,
skandáltam rontó verseket.
És hallgattuk a misereret,
Gramofonról. És a végzet
köd képében osont tova,
zengett az Áve Mária.
A sziget zordan hallgatott.
S a ködben várok, városok
tűntek fel. Lehunytuk szemünk.
Senki nem játszódhat velünk.

Egymásba veszünk. „Ez az éden!
És ezt kellene felcserélnem? –
csókolt lázasan Lídia. –
Mért kéne köddé válnia.
Őt nem adom! Ő az enyém...”
S a tenger felől megjött a fény.

2. A Dionüszosz-szentély

Amikor kissé restelkedve, morcosan visszahúzódott, szétesett, foszlányokra szakadozva, a napsugarak ölelésébe vezetett a tejfehér köd, nevetni kezdtünk Lídiával.
„Sikerült, Ricardo! – mosolygott könnyes szemekkel. –
Legyőztük a félelmet, hátha nem fog többé kísérteni?
Hátha békén hagy ez a színét állandóan,
álságosan, csalafintán változtató, átkozott köd.
Most láthatta, hogy nem képes becsapni,
megejteni, csapdába csalni, észlelhette,
hogy nem félünk tőle... Hátha nem kísért tovább.”
Én ebben távolról sem voltam ennyire biztos,
s mintha hallottam volna a sziget gúnyos nevetését is,
de lehet, csak felcsigázott képzeletem játszott velem,
mint mostanában annyiszor, hiszen hogyan lehetne
ép ésszel elfogadni egy szigetről,
bármely tündérkert is ez a mi görög szigetünk,
hogy él?! Hogy élő organizmus?
Mindez, valljuk be, kívül esik a ráció határán,
hihetetlen és fantasztikus, de mégis hallani véltem
a sziget gúnyos röhögését, aztán váratlanul éreztem,
hogy újra van valami célja velünk, hogy megint irányít.
Talpra ugrottam, felsegítettem Lídiát, és megindultunk,
mintha tényleg irányította volna lépteinket
a babérligeten túl, egy dombon fekvő görög templom,
egy Dionüszosz-szentély romjai felé.
A fehér kövek olybá tűntek a szikrázó napsütésben,
mintha egy hatalmas, ismeretlen őszállat csontvázai lettek volna,
egy szörnyetegé, amely itt múltott ki a domboldalon,
haláltusájában a szigetnek ajándékozva iszonyatos erejét.
Így találtuk meg a rejtett cellát, de erről is beszámoltam már,
és a holtak rémisztő könyve, a Nekronomikon egy szír példányát,
ami teljességgel más irányt szabott életünknek.
A borítóra helyezett pergamenlapon az Uroborust láthattuk,
a saját farkát harapdáló kígyót, amely sorsunk jelképe lett...
Sokszor gondolom azóta is, nem lett volna mégiscsak jobb
elmenni a köd távoli birodalmába, és nem jönni vissza többé soha?!

Luca Anna

RÁOLVASÁS

Nem teszed lábad a földre
nem lépsz se sárba se kőre
álmodban suhanó snow-board
talpad alatt hol nem volt hol volt

kékje az égnek a nyílás
átnyilall rajta a sírás
sárga sugara szemeidbe
ráfagy az arcod a könnyre

talpad alól kifutó föld
elúszik alattad a zöld
erdő bolyhosan árnyékos foltja
éber álmod a reggel eloltja

ALJNÖVÉNYZET

Valószínűleg csak fantáziálok.
Nem létező impulzusoknak
tulajdonítok jelentőséget.
Gereblyével turkálom az avar.
Nicsak, csokipapír: Egy Sport szelet.
Két rúzsos végű csikk. Nem volna ősz,
lángra lobbanthatnák az aljnövényzetet.
De hát nincs ősz. Honnan az avar.
Sorsom melyik szikár szegmense ez.
Nem hihetek el többé szavakat.
Nem érezhetek át helyzeteket.
A kijelentő mondatok kora
következik. Nincs modalitás.
Fülemben üllő – dallam nélküli,
ütemesen kopogó kalapács.